

Sygn. akt II Ca 303/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Mikołajewski – spr.

Sędziowie: Sądu Okręgowego Dariusz Iskra

Sądu Rejonowego Anna Wołucka-Ławnikowicz (del.)

Protokolant: Katarzyna Gustaw

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2017 roku

na rozprawie

sprawy z wniosku (...) Spółki Akcyjnej w W.

z udziałem S. L. i J. L.

o stwierdzenie nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie

na skutek apelacji wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 29 listopada 2012 roku, sygn. akt I Ns 538/11

postanawia:

I. oddalić apelację;

II. zasądzić od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz S. L. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Anna Wołucka-Ławnikowicz Andrzej Mikołajewski Dariusz Iskra

Sygn. akt II Ca 303/13

UZASADNIENIE

W dniu 11 października 2010 roku wnioskodawca (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o stwierdzenie, że nabył z dniem 31 grudnia 2001 roku przez zasiedzenie służebność gruntową na działce nr (...), wchodzącej w skład nieruchomości położonej w K., polegającą na prawie dostępu do przeprowadzonych przez tę działkę linii energetycznych SN 15 kV wraz ze słupami i obejmującą prawo wstępu i wjazdu na nieruchomość w celu konserwacji, napraw i korzystania z istniejących tam trwałych i widocznych urządzeń energetycznych, przy czym w toku sprawy sprecyzował, że chodzi o zasiedzenie dwóch pasów gruntu przebiegających pod napowietrznymi liniami energetycznymi SN 15 kV, każdy o szerokości 5,3 m i długości odpowiadającej długości działki nr (...).

*

Postanowieniem z dnia 29 listopada 2012 roku Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku:

I. oddalił wniosek (...) Spółki Akcyjnej w W. o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej;

II. nakazał ściągnąć od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1 062,31 zł tytułem wydatków postępowania, które pokryte zostały tymczasowo z sum budżetowych;

III. zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz S. L. kwotę 257 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

*

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

S. L. jest właścicielem nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...), położonej w K., gmina M., o pow. 0,28 ha.

Decyzją Wojewody L. z dnia 5 stycznia 1978 roku zatwierdzony został plan realizacyjny na budowę dwóch linii SN 15 kV zasilających podstację trakcyjną (...).

W dniu 30 stycznia 1980 roku Naczelnik Gminy M. na podstawie art. 35 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości wydał decyzję zezwalającą Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) na przeprowadzenie dwóch linii SN 15 kV zasilających podstację trakcyjną (...), która miała biec m. in. przez działkę S. L. oraz przebudowę dwóch linii SN-ZE. W decyzji wskazano także, że ograniczenie prawa własności m. in. nieruchomości S. L. polega na zakazie wznoszenia budynków mieszkalnych i inwentarskich, sadzenia drzew wysokopiennych i sadzenia plantacji o charakterze łatwopalnym w pasie o szerokości 30 m. Nadto, w decyzji tej podano, że osobom upoważnionym przez inwestora (...) przysługuje na podstawie art. 35 ust. 2 cyt. już ustawy prawo dostępu do wybudowanych urządzeń w celu wykonywania czynności związanych z ich konserwacją.

Decyzja z dnia 30 stycznia 1980 roku nie została nigdy skutecznie doręczona S. L. i nie wyraził on zgody na przeprowadzenie przez jego działkę w/w linii.

W dniu 31 października 1980 roku Wojewoda L. wydał decyzję, w której ustalił miejsce i warunki realizacji inwestycji oraz udzielił pozwolenia na budowę Przedsiębiorstwu Państwowemu (...), a dokładnie jego jednostce organizacyjnej – Biuru (...) Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w zakresie budowy przedmiotowych dwóch linii energetycznych SN 15kV, które służyć miały potrzebom zasilania trakcyjnego (ruch pociągów), a także potrzebom odbiorców indywidualnych. W decyzji wydano także zezwolenie na przebudowę kolidujących z tą inwestycją dwóch linii kablowych: SN 15 kV i 30 kV. Decyzja wydana przez Wojewodę była ostateczna.

Następnie, w oparciu o powyższe decyzje rozpoczęto budowę w/w linii, które zbudowane zostały w latach 1980 – 1981 przez Przedsiębiorstwo Państwowe (...). Budowę obiektów zasilających sieć trakcyjną zakończono pod koniec 1981 roku i w tym też roku przekazano linie do eksploatacji służbie energetycznej (...). W dniu 11 grudnia 1981 roku Przedsiębiorstwo Państwowe (...) rozpoczęło korzystanie z przedmiotowych linii. W tym bowiem dniu Zakład (...) w L. rozpoczął dostarczanie do Podstacji Trakcyjnej (...) energii elektrycznej przesyłanej następnie liniami SN 15 kV. Następnie linie te zostały wpisane do „Księgi inwentarzowej środków trwałych nr 11”, prowadzonej przez Przedsiębiorstwo Państwowe (...) pod poz. nr 374, gdzie w rubryce nr 6 za datę przyjęcia do użytkowania wskazano dzień 31 grudnia 1981 roku.

Przedmiotowe linie SN 15 kV użytkowane były nieprzerwanie od momentu ich oddania do początku 2011 roku, kolejno przez: Przedsiębiorstwo Państwowe (...), (...) Państwowe S. A, (...) Sp. z o. o. i od 30 września 2001 roku przez (...) S. A. w W. w warunkach następstwa prawnego.

W tym czasie te podmioty poprzez swoich pracowników dokonywały przeglądów i konserwacji w/w linii, w tym na odcinku biegnącym nad przedmiotową działką, w cyklach rocznych i pięcioletnich. W razie stwierdzenia przez pracowników konieczności wycięcia gałęzi na działce nr (...) należącej do S. L. z uwagi na ich zagrożenie liniom

energetycznym, pracownicy ci zwracali się o to do S. L. (także wówczas zatrudnionego w (...)), a ten je wycinał, względnie sami dokonywali wycinki.

W dniu 30 grudnia 2009 roku S. L. wezwał (...) S. A. do zawarcia odpłatnej umowy służebności przesyłu.

W 2010 roku wybudowane zostały nowe linie zasilające Podstację Trakcyjną w Ś., w efekcie czego na początku 2011 roku (...) zaprzestano korzystania z przedmiotowych linii. (...) S. A. z dnia 21 grudnia 2010 roku linie te postawione zostały w stan likwidacji. Prace nad ich demontażem zostały rozpoczęte w dniu 24 lutego 2011 roku i były prowadzone etapami na podstawie wydawanych przez Starostę (...) pozwoleń na demontaż: z 22 grudnia 2010 roku, z 31 sierpnia 2011 roku i z 24 października 2011 roku. W efekcie, na początku grudnia 2011 roku przedmiotowe linie zostały zdjęte także nad działką S. L..

Sąd Rejonowy wskazał, na podstawie jakich dowodów ustalił powyższy stan faktyczny, podkreślając, że w znacznej części nie był on sporny.

Istotnym faktem spornym w sprawie była kwestia doręczenia uczestnikowi S. L. odpisu decyzji z dnia 30 stycznia 1980 roku. a w konsekwencji ustalenie, czy poprzednik prawny wnioskodawcy Przedsiębiorstwo Państwowe (...) dysponował ostateczną decyzją pozwalającą mu dysponować nieruchomością uczestnika w zakresie lokalizacji na niej linii energetycznych, ich eksploatacji i konserwacji. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu wywodzi skutki prawne. Uczestnik zeznał, że decyzja ta nie została mu doręczona i Sąd Rejonowy uznał ten dowód za wiarygodny.

Wnioskodawca złożył do akt jedynie kserokopię przedmiotowej decyzji, z której w żaden sposób nie wynika, czy decyzja ta stała się ostateczna. Nie przedłożył zaświadczenia uprawnionego organu w tym przedmiocie, ani dowodu jej doręczenia uczestnikowi.

W tym zakresie za niewystarczające Sąd Rejonowy uznał zeznania W. W., który widział jedynie kserokopie dokumentów, a pracę w (...) rozpoczął w 1982 roku.

Ostateczności tej decyzji nie potwierdza również dokument z k. 100, który dotyczy jedynie odbioru wykonanej instalacji elektrycznej.

W konsekwencji Sąd Rejonowy przyjął, że decyzja ta nie miała przymiotu ostateczności, natomiast nie podzielił zarzutów uczestnika, iż nie dotyczyła ona przedmiotowych linii energetycznych, wskazując, że przebieg tych linii wskazano w załącznikach do decyzji i jest ona powiązana z późniejszą decyzją Wojewody L. o pozwoleniu na budowę.

W pozostałym zakresie Sąd Rejonowy obdarzył wiarą dowody z dokumentów i dowody osobowe.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał wniosek za niezasadny.

W myśl art. 292 k.c. służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadku gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. Przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie stosuje się odpowiednio. Przesłanką nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia zgodnie z art. 172 k.c. jest samoistne, nieprzerwane jej posiadanie przez okres wskazany w ustawie (obecnie 20 lat w przypadku posiadania w dobrej wierze lub 30 lat przy posiadaniu w złej wierze, na gruncie przepisów obowiązujących do 1 października 1990 roku – odpowiednio 10 i 20 lat).

W myśl art. 352 k.c. kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności jest posiadaczem służebności.

Od 3 sierpnia 2008 roku przepisy k.c. przewidują istnienie służebności przesyłu, uregulowanej w art. 305¹ k.c. i nast., której treścią jest korzystanie przez przedsiębiorcę w oznaczonym zakresie z cudzej nieruchomości w zakresie niezbędnym dla zapewnienia prawidłowego funkcjonowania urządzeń przesyłowych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dopuszcza się możliwość zasiedzenia służebności gruntowej i służebności przesyłu, przy czym, jeżeli termin prowadzący do zasiedzenia służebności upłynął przed dniem 3 sierpnia 2008 roku, możliwe jest zasiedzenie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu.

W niniejszej sprawie poprzednicy prawni wnioskodawcy korzystali z nieruchomości uczestnika w zakresie odpowiadającym posiadaniu służebności gruntowej od 11 grudnia 1981 roku do przełomu lat 2010 i 2011, kiedy to linie wyłączono z eksploatacji (a na początku grudnia 2011 roku zostały one zdemontowane nad działką uczestnika).

Sąd Rejonowy odwołał się do domniemania dobrej wiary (art. 7 k.c.), jednakże stwierdził, że domniemanie to zostało w niniejszej sprawie obalone, gdyż poprzednicy prawni wnioskodawcy zaczęli korzystać z nieruchomości uczestnika na podstawie nieostatecznej decyzji z dnia 30 stycznia 1980 roku, wydanej na podstawie art. 35 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości. W tym zakresie Sąd Rejonowy odwołał się do orzecznictwa Sądu Najwyższego a na podstawie orzecznictwa i doktryny z zakresu prawa administracyjnego uznał decyzję administracyjną niedoręczoną stronie za nieistniejącą.

Tym samym poprzednik prawny wnioskodawcy uzyskał posiadanie służebności gruntowej w złej wierze i nie wykazał, aby posiadał tę służebność przez okres 30 lat.

Sąd Rejonowy nie podzielił natomiast twierdzenia wnioskodawcy, jakoby jego tytuł prawny do korzystania z nieruchomości uczestnika stanowiła decyzja Wojewody L. z dnia 31 października 1980 roku, ustalająca miejsce i warunki jej realizacji oraz udzielająca pozwolenia na budowę.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania Sąd Rejonowy uzasadnił przepisami art. 520 § 2 k.p.c. i art. 98 k.p.c., wskazując, że na zasądzoną od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kwotę 257 zł składa się wynagrodzenie adwokata w stawce 240 zł zgodnie z § 8 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

*

Apelację od tego postanowienia wniósł wnioskodawca (...) Spółka Akcyjna w W., zaskarżając postanowienie Sądu Rejonowego w całości.

Wnioskodawca zarzucił zaskarżonemu postanowieniu:

I. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy:

1. art. 229 k.p.c. poprzez uznanie za nieudowodniony fakt, który w toku postępowania został przyznany przez uczestnika, tj. zgody uczestnika na korzystanie z jego nieruchomości przez pracowników wnioskodawcy celem konserwacji linii energetycznych SN 15 kV (dokonywanie tych prac wspólnie z pracownikami wnioskodawcy), a tym samym braku sprzeciwu uczestnika w tym zakresie, co w konsekwencji spowodowało naruszenie art. 231 k.p.c. i brak uznania, że decyzja Naczelnika Gminy M. z dnia 30 stycznia 1980 roku została faktycznie doręczona uczestnikowi,

2. art. 231 k.p.c. przez uznanie faktu nieistnienia ostatecznej decyzji Naczelnika Gminy M. z dnia 30 stycznia 1980 roku za ustalony pomimo braku ku temu dostatecznej podstawy w zebranych materiale dowodowym,

3. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. wskutek przyjęcia, że:

a) uczestnik wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z której wywodzi skutki prawne, tj. iż w/w decyzja Naczelnika Gminy M. z dnia 30 stycznia 1980 roku nigdy nie została mu doręczona, podczas gdy jedynym dowodem na poparcie tej okoliczności były zeznania samego uczestnika,

b) ciężar udowodnienia faktu, że decyzje Wojewody L. z dnia 31 października 1980 roku, nr (...) (...) oraz Naczelnika Gminy M. z dnia 30 stycznia 1980 roku, nr (...) zostały skutecznie doręczone uczestnikowi, obciąża wnioskodawcę wobec kwestionowania tego faktu przez uczestnika, podczas gdy to uczestnik wywodzi skutki prawne z faktu braku ich doręczenia a ciężar udowodnienia tego faktu obciąża wyłącznie uczestnika,

4. art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, polegające w szczególności na:

a) sprzecznym z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, nieuprawnionym wyprowadzeniu faktu niedoręczenia uczestnikowi decyzji Naczelnika Gminy M. z dnia 30 stycznia 1980 roku z dowodu z zeznań uczestnika, z treści których wynika, że uczestnik nigdy nie wniósł odwołania od w/w decyzji, skutkiem czego Sąd pierwszej instancji błędnie przyjął, że gdyby uczestnik dostał decyzję organu administracyjnego, z pewnością odwołałby się od niej,

b) braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego w celu ustalenia faktów mających znaczenie dla sprawy, tj. odmówienia mocy dowodowej zeznaniom wnioskodawcy, dokumentom, z których przeprowadzenia dowodu w toku postępowania domagał się wnioskodawca, z jednoczesnym uznaniem mocy dowodowej zeznań uczestnika, mimo, że dowody te są wiarygodne i spójne z resztą materiału dowodowego, co w konsekwencji skutkowało błędnym przyjęciem złej wiary posiadacza służebności gruntowej i oddaleniem wniosku wobec braku wpływu wymaganego prawem okresu zasiedzenia,

c) pominięciu faktu spełnienia przez wnioskodawcę (poprzednika prawnego) wszelkich wymogów wskazujących na istnienie jego dobrej wiary w uzyskaniu gruntowej odpowiadającej swą treścią służebności przesyłu, poprzez:

- wystąpienie przez wnioskodawcę do organów administracji publicznej o wydanie stosownych decyzji,
- przedstawienie organom wykazu wszystkich właścicieli nieruchomości przez które przebiegać miały energetyczne linie przesyłowe,
- zainicjowanie postępowania administracyjnego w trybie ustawy wyłączeniowej,
- uzyskanie pozwolenia budowlanego,
- zgodę uczestnika postępowania na wejście na teren swej nieruchomości przez pracowników wnioskodawcy i korzystanie z niej,

co skutkowało błędnym przyjęciem przez Sąd zarówno na etapie subsumcji jak i orzekania, że wnioskodawca uzyskał posiadanie służebności w złej wierze, a co się z tym wiąże – okres, którego upływ jest potrzebny, by stwierdzić zasiedzenie, wynosi 30 lat;

II. naruszenie prawa materialnego:

1. art. 7 k.c. przez jego niezastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, co skutkowało nieuprawnionym przyjęciem przez Sąd pierwszej instancji złej wiary wnioskodawcy posiadacza służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu, zamiast przyjęcia istnienia dobrej wiary, a w konsekwencji naruszenie art. 172 § 2 k.c. przez jego zastosowanie oraz 172 § 1 k.c. przez jego niezastosowanie do stanu faktycznego sprawy i nieprawidłowe przyjęcie konieczności legitymowania się przez wnioskodawcę trzydziestoletnim okresem zasiedzenia służebności zamiast okresu 20 lat, a przez to oddalenie wniosku o stwierdzenie zasiedzenia służebności.

Wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości przez uwzględnienie wniosku o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej swą treścią służebności przesyłu oraz o orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania w obu instancjach według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie jest zasadna.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania mogłoby nastąpić w razie nieważności postępowania, nierozpoznania istoty sprawy bądź konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości (art. 386 § 2 i § 4 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). W sprawie nie zachodzą tego rodzaju okoliczności.

Sąd Okręgowy nie podziela ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji w tej części, w której Sąd Rejonowy przyjął, że decyzja Naczelnika Gminy M. z dnia 30 stycznia 1980 roku, GT- (...), nie została doręczona uczestnikowi S. L. i w związku z tym nie była ostateczna, ani tej części oceny prawnej Sądu pierwszej instancji, w której przyjął on, iż decyzja niedoręczona stronie jest decyzją nieistniejącą.

W sytuacji, w której istotne w sprawie jest ustalenie, czy decyzja administracyjna, z której strony wywodzą określone uprawnienia, jest ostateczna, w zakresie ustalenia jej ostateczności Sąd Rejonowy nie powinien poprzestać na dowodach przedstawionych przez strony, ale na podstawie art. 232 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. powinien z urzędu zwrócić się do właściwego organu administracji publicznej o informację o tym, czy dana decyzja administracyjna jest ostateczna, a ewentualnie – o akta sprawy administracyjnej. Poprzestanie w tym zakresie na dowodzie z zeznań uczestnika, z odwołaniem się do zasady rozkładu ciężaru dowodów (art. 6 k.c.), nie może zostać uznane za prawidłowe, a co najwyżej mogłoby mieć miejsce wówczas, gdy nie byłoby możliwe ustalenie tych okoliczności na podstawie wyjaśnień organu administracji publicznej i akt sprawy administracyjnej.

Z tego też względu Sąd Okręgowy zwrócił się o akta przedmiotowego postępowania administracyjnego, z których wynika, że wskazana wyżej decyzja została ona doręczona uczestnikowi S. L. i jest ostateczna (k. 354-371). Wprawdzie uczestnik S. L. wniósł o stwierdzenie nieważności tej decyzji (k. 348-349), jednakże żądanie to zostało oddalone w następstwie oddalenia skargi uczestnika na decyzję Ministra Infrastruktury i Budownictwa z dnia 30 czerwca 2016 roku, co nastąpiło prawomocnym wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 30 grudnia 2016 roku, (...) SA(...) (k. 453-468). Ustalenia te Sąd Okręgowy poczynił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów urzędowych, których prawdziwości uczestnicy postępowania skutecznie nie zakwestionowali.

W pozostałym zakresie Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Z uwagi na zmianę ustaleń faktycznych w przedstawionym wyżej zakresie zbędne jest szczegółowe odniesienie się przez Sąd Odwoławczy do zarzutów apelacji wnioskodawcy w zakresie postępowania dowodowego dotyczącego przedmiotowej decyzji administracyjnej.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że nie doszło do zasiedzenia przez wnioskodawcę służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu, jednakże nie można podzielić przedstawionej przez Sąd pierwszej instancji argumentacji prawnej tego rozstrzygnięcia.

Mianowicie w okolicznościach niniejszej sprawy należało przyjąć, że poprzednicy prawni wnioskodawcy a następnie wnioskodawca byli uprawnieni do korzystania z przedmiotowej nieruchomości na podstawie ostatecznej decyzji administracyjnej Naczelnika Gminy M. z dnia 30 stycznia 1980 roku, GT- (...).

Decyzja ta ograniczała prawo własności przedmiotowej nieruchomości poprzez zezwolenie poprzednikowi prawnemu wnioskodawcy na przeprowadzenie dwóch linii energetycznych SN 15 kV, przebudowę linii istniejących, korzystanie z tych linii energetycznych, ich konserwację oraz zakazywała właścicielowi nieruchomości czynności mogących stanowić zagrożenie dla tychże linii. Została ona wydana na podstawie art. 35 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz. U. z 1974 roku, Nr 10, poz. 64).

Niezależnie od początkowych wątpliwości orzecznictwa dotyczących skutków prawnych takiej decyzji administracyjnej, ostatecznie za utrwalone należy uznać stanowisko, że decyzja ta stanowi tytuł prawny dla wnioskodawcy (a wcześniej dla jego poprzedników prawnych), uprawniający do korzystania z nieruchomości obciążonej przebiegiem linii przesyłowej w zakresie odpowiadającym treścią służebności przesyłu. Wykonywanie tego rodzaju uprawnienia publicznoprawnego (niekiedy określanego jako służebność ustawowa bądź administracyjna) nie może prowadzić do przyjęcia, że wnioskodawca (bądź poprzednicy prawni wnioskodawcy) korzystał z nieruchomości uczestnika w zakresie odpowiadającym posiadaniu służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu bądź samej służebności przesyłu (po wprowadzeniu tego ograniczonego prawa rzeczowego do polskiego porządku prawnego), a tym samym nie mogło dojść do jej zasiedzenia na podstawie art. 292 k.c. w zw. z art. 172 k.c. i art. 305⁴ k.c.

(por. np. uchwała Sądu Najwyższego składu 7 sędziów z dnia 8 kwietnia 2014 roku, III CZP 87/13, OSNC 2014/7-8/68, czy postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2017 roku, I CSK 499/16, Lex nr 2334896)

Tym samym, w okolicznościach niniejszej sprawy, w której za ustalony należy uznać fakt, że przedmiotowa decyzja ograniczała prawo własności m. in. działki nr (...), której dotyczył wniosek wnioskodawcy o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej, a co wynika także z ustaleń Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego poczynionych w przywołanym wyżej wyroku dotyczącym żądania S. L. stwierdzenia nieważności tej decyzji, nie było podstaw do przyjęcia, iż wnioskodawca i jego poprzednicy prawni kiedykolwiek posiadali służebność gruntową bądź – po dniu 3 sierpnia 2008 roku – służebność przesyłu.

Niczego w tej kwestii nie zmienia fakt, że własność przedmiotowej nieruchomości, nabyta na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 roku o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. z 1971 roku, Nr 27, poz. 250, ze zm.), weszła do majątku wspólnego S. L. i jego żony (k. 158, 335b, por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2008 roku, IV CSK 33/08, Lex nr 590274). Wskazana wyżej decyzja administracyjna, niewzruszona w postępowaniu administracyjnym, ograniczyła bowiem prawo własności całej nieruchomości. J. L. miała natomiast interes prawny uzasadniający jej udział w niniejszym postępowaniu i z tego względu na podstawie art. 510 § 1 i § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy wezwał ją do udziału w sprawie (k. 335v).

Sąd Okręgowy stoi natomiast na stanowisku, że o decyzji nieistniejącej nie można mówić w przypadku jej wydania w postępowaniu administracyjnym a jedynie niedoręczenia bądź wadliwego doręczenia stronie, gdyż ma to jedynie wpływ na jej ostateczność. O bezwzględnej nieważności decyzji administracyjnej, równoznacznej z jej nieistnieniem w zakresie skutków prawnych, można mówić w razie wydania decyzji przez organ oczywiście niewłaściwy, poza zakresem kompetencji bądź bez zachowania jakiegokolwiek procedury (por. orzecznictwo wskazane w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2017 roku, I CSK 499/16, Lex nr 2334896). W okolicznościach niniejszej sprawy tego rodzaju sytuacja nie miała miejsca.

Wobec oddalenia apelacji wnioskodawcy, niezależnie od częściowego uwzględnienia zażalenia wnioskodawcy na postanowienie z dnia 12 lutego 2013 roku w sprawie II Cz 376/13, wnioskodawcę należało uznać za stronę przegrywającą w postępowaniu odwoławczym i na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. zasądzić od wnioskodawcy na rzecz uczestnika zwrot kosztów postępowania odwoławczego obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika - adwokata w stawce minimalnej wynikającej z § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 8 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1348, ze zm.). Przepisy tego rozporządzenia miały zastosowanie w sprawie na podstawie § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800, ze zm.).

Z tych względów na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji postanowienia.